

<p><i>Parool</i>, September 19, 2014. Hans Renders. Review of Dutch translation of part one of Volker Ullrich's Hitler biography Also published in <i>Dagblad van het Noorden</i>, October 10, 2014. https://www.parool.nl/ps/nieuwe-biografie-van-hitler-door-volker-ullrich-is-een-van-de-beste~b703195e/ Passages marked in yellow are the same.</p>	<p>A Review of “Hitler: Ascent, 1889-1939” and “Hitler: Biographie” Reviewed by Hans Renders Washington Independent Review of Books, Frederick MD, USA January 23, 2017 http://www.washingtonindependentreviewofbooks.com/index.php/features/a-review-of-ihitler-ascent-1889-i-and-ihitler-biographie-i</p>
<p>Niemand weet hoe veel biografieën van Hitler er zijn. John Lukacs beweerde in zijn boek <i>The Hitler of history</i> (1997) dat het er al meer dan honderd waren. We hebben het dan niet over de deelstudies in de trant van Hitler als vegetariër of Hitler en de architectuur en ook niet over de vele memoires die chauffeurs, lijfartsen of buurmeisjes hebben gepubliceerd. Ook zijn niet meegerekend de biografieën die overduidelijk op geruchten zijn gebaseerd, zoals het boek waarin wordt ‘aangetoond’ dat Hitler nog tot in de jaren zeventig in Argentinië heeft geleefd.</p>	<p>No one knows how many biographies about Hitler exist, but John Lukacs claims in his book <i>The Hitler of History</i> that, at the end of the last century, there were already more than a hundred. We’re not talking about monographs like “Hitler as a vegetarian,” “Hitler and architecture,” “Hitler as an artist,” or “Hitler’s library,” or about the memoirs written by chauffeurs, doctors, soldiers, or neighbors who, at one time, worked with, fought with, or even sat on the lap of Hitler. Also not included are the biographies that are clearly based on rumors, like the book that “proves” Hitler lived in Argentina during the 1970s.</p>
<p>Hoewel de stroom Hitlerboeken maar bleef groeien, zijn kenners het erover eens dat vier biografieën van Hitler boven al die andere uitsteken: die van Konrad Heiden, omdat het de eerste was (in 1936), van Allan Bullock uit 1952, vanwege de wetenschappelijke betrouwbaarheid, die van Joachim Fest ruim twintig jaar daarna, omdat die zo goed geschreven en interpretatief was, en de tweedelige biografie die Ian Kershaw in 2000 afsloot, die doorgaans als de definitieve wordt beschouwd</p>	<p>Although the stream of Hitler books keeps widening, specialists agree that there are four biographies about the man that stand above all others: Konrad Heiden’s take, <i>The Fuhrer: Hitler's Rise to Power</i>, because it was the first (1936), and Alan Bullock’s careful look at the dictator (1952), <i>Hitler: A Study in Tyranny</i>, is renowned for its rigor. More than 20 years later, Joachim Fest’s take on the subject, <i>Hitler</i>, is remembered for its strong writing and interpretative analyses. Ian Kershaw’s two-part biography, <i>Hitler: 1889-1936, Hubris</i> and <i>Hitler: A Biography</i>,</p>

	which he concluded in 2000, is usually regarded as the definitive one.
Volker Ullrich citeert in het eerste deel van zijn Hitlerbiografie ook uitvoerig uit deze werken, maar toch maakt hij er geen geheim van dat er ook van alles in ontbreekt. Soms omdat de documenten nog niet vrijgegeven waren, maar vaak ook omdat weliswaar de daden van Hitler uitgebreid beschreven zijn maar niet zijn persoonlijk leven.	Although Volker Ullrich, in <i>Hitler: Ascent, 1889-1939</i> , cites from these biographies extensively, he does not hide the fact that there are gaps in the literature: While Hitler's actions have been widely described, his personal life has not.
Dat laatste nu doet Ullrich wel. Niet door als een psycholoog van de kouwe grond de diepe zielenroerselen van de antisemiet uit het Oostenrijkse Braunau bloot te leggen, wel door bij alle belangrijke gebeurtenissen in Hitlers leven veel aandacht te besteden aan zijn omgang met de mensen om hem heen. Ullrich is ook geïnteresseerd in de wijze waarop Hitler zijn raadselachtige persoonlijkheid inzette in zijn streven naar de allesomvattende macht	Ullrich, however, does describe Hitler's personal life, but not by exposing the innermost feelings of the anti-Semite from Braunau, Austria. Instead, he gains insight into Hitler's personal life by presenting important events and relationships. Hitler's brandishing of the whip, his angry outbursts, his ability to pretend; Ullrich's interests go beyond all of this into the realm of Hitler's enigmatic personality and the way he used it to gain power.
Het is tamelijk vreemd dat iemand die de wereld wilde veroveren en een duizendjarig rijk wilde stichten, zo weinig van die wereld had gezien. Afgezien van zijn werk als ordonnans tijdens de Eerste Wereldoorlog in België en Noord-Frankrijk was Hitler nooit buiten Duitsland en Oostenrijk geweest en hij sprak ook geen woord Engels. Hieruit is volgens Ullrich te gemakkelijk de conclusie getrokken dat Hitler een bekrompen figuur was met een beperkte geestelijke horizon. Een vrucht aan illustraties wijst op het tegendeel.	For someone who wanted a thousand-year empire, Hitler had seen little of the world he sought to conquer. Apart from his work as a liaison officer [wrong translation, Hitler had been a corporal, and was only a messenger], during the First World War in Belgium and the north of France, he had never been outside of Germany and Austria, nor did he speak a word of English. According to Ullrich, this has led to conclusions that Hitler had a limited mental horizon. Many illustrations point to the contrary. Next to being known as an accomplished actor and charmer, there are countless testimonies that show he was an avid reader with a sharp memory.
Het grote verhaal zoals we dat al zo'n beetje kennen over Hitlers tijd in Wenen en München als een halve zwerver, zijn mislukte greep naar de macht in 1923, de opbouw van zijn nationaalsocialistische partij en zijn hypnotiserende redenaarstalent staan helder en prettig leesbaar in dit boek beschreven. Maar Ullrich doet meer. Redenerend vanuit het cliché dat Hitlers leven buiten de politiek volstrekt oninteressant is geweest en hij helemaal geen privéleven heeft gehad, door talloze biografen steeds	The well-known narrative about Hitler's time as a vagabond in Vienna and Munich, his failed attempt to seize power in 1923, the construction of his national-socialist party, and his hypnotizing talent as a public speaker are well described in this book. But Ullrich tells more than that. Rejecting the cliché that Hitler's life outside of politics was completely uninteresting, Ullrich goes looking for the personal.

herhaald, is Ullrich op zoek gegaan naar het persoonlijke.	
Daarvoor heeft hij veel gepubliceerde en ongepubliceerde aantekeningen van tijdgenoten geraadpleegd, opmerkingen van buitenlandse diplomaten en ook, hoe wonderlijk dat ook klinkt, veel archieven waar nog allerlei nieuws te vinden was. Zoals het plan Hitler aan de Duitse nationaliteit te helpen door hem te benoemen tot hoogleraar organische maatschappijleer en politiek aan de Technische Hogeschool van Braunschweig.	For this he consults many published and unpublished notes from contemporaries, analyses remarks from foreign diplomats, and scours archives for new material. He finds interesting, little-known facts, like the plan for the Austrian-born Hitler to gain German nationality by appointing him professor of “Organic Sociology” at the technical University of Braunschweig.
Tijdens een van zijn lange monologen in het Führerhoofdkantoor, zei Hitler eens: „Ik ben een volstrekt familieloos wezen, [...] Ik behoor tot mijn volksgemeenschap.” Dat is wel een vreemde opmerking voor iemand die zijn huishouden liet bestieren door zijn halfzus en verliefd werd op haar dochter, zijn nichtje dus. Dit was allemaal zo verstikkend voor de negentienjarige Geli Raubal dat ze zich in september 1931 een kogel door het hoofd joeg, met het pistool van Hitler.	During one of his long monologues in the Führerheadquarters, Hitler remarked: “I am a completely familyless being...I belong to my national community.” This is an odd remark for someone who let his household be managed by his half-sister and fell in love with her daughter, his niece. All of this was so stifling for the 19-year-old Geli Raubal that she shot herself in the head with Hitler’s pistol in September 1931.
[the remark about the father fell away in the <i>Parool</i> version; in the <i>DvhN</i> this alinea is absent]	Hitler’s father passed away in 1903 and his mother in 1907.
Hitlermama's Zoals bekend trouwde Hitler kort voor zijn zelfgekozen dood in april 1945 met Eva Braun. Maar altijd als daarover wordt geschreven, lezen we dat het niet zeker is of er ooit wel sprake is geweest van een seksuele relatie. Deze twijfel wordt steevast gevoed met de mededeling dat Hitlers geslachtsdelen tijdens de Eerste Wereldoorlog gemutileerd zouden zijn. Anderen beweren dat homoseksualiteit hem ervan zou hebben weerhouden een liefdesrelatie met een vrouw te onderhouden. Ullrich toont overtuigend aan dat dit allemaal geruchten zijn zonder een spoor van bewijs en dat er een stroom van jonge vrouwen was met wie Hitler in contact probeerde te komen.	As is well known, Hitler married Eva Braun just before his suicide in April 1945, and there’s a popular belief that their union was unconsummated. There is mention of Hitler’s genitals being mutilated during the First World War, while others surmise homosexuality kept him from sustaining a romantic relationship with a woman. Ullrich counters these rumors with evidence of young women with whom Hitler sought contact.
Sterker, al in 1921 klaagden partijleden over zijn ‘overdreven omgang met vrouwen’. Je had de ‘Hitlermama’s’ die zich graag over hem ontfermden	Even as early as 1921, party members complained about his “exaggerated engagement with women.”

<p>en de groep meisjes die hun dochters hadden kunnen zijn. Bij de ‘mama’s’ gingen de harten bij het zien van Hitler sneller kloppen, met name zijn ogen en zijn gewoonte om dames ridderlijk met een handkus te begroeten deden het goed. De jonge meisjes daarentegen wisten geen raad met hem, omdat hij zich geen houding wist aan te meten. Het patroon ging meestal als volgt. Hitler benaderde een meisje met veel vaderlijke zorgzaamheid. Als er naar zijn inschatting een zekere genegenheid ontstond, stelde hij haar bruusk voor: „Wilt u mij kussen?”</p>	
<p>Ook Hitlers openingszinnen waren misschien wel origineel maar niet effectief. Zo benaderde hij in het park van zijn buitenverblijf in Berchtesgaden, gekleed in lederhose, de zestienjarige Maria Reiter met de zin: 'Herdershonden zijn heel trouw en aanhankelijk. Ik zou me geen leven zonder deze hond meer kunnen voorstellen. Vergaat het u zo ook niet?'</p>	<p>Once, while dressed in Lederhosen, he approached 16-year-old Maria Reiter in the park at his property in Berchtesgaden: “Sheep dogs are very loyal and devoted. I cannot imagine my life without them. Does the same go for you?”</p>
<p>Dit eerste deel (van de twee) van Ullrichs indrukwekkende biografie, dat moeiteloos in de top drie van Hitlerbiografieën komt, eindigt aan de vooravond van de Tweede Wereldoorlog. Hitler vertrok daags na de Anschluss van Oostenrijk bij Duitsland op 13 maart 1938 naar Wenen, de stad die hij 25 jaar eerder als een onbekende mislukking had verlaten. Voordat hij meer dan honderduizend uitzinnige volgelingen op de Heldenplatz toesprak, bezocht hij het Wiener Zentralfriedhof. Eenzaam stond hij daar, aan het graf van zijn nichtje Geli Raubal.</p>	<p>Part one of Ullrich’s impressive Hitler biography ends on the eve of the Second World War. Hitler is headed for Vienna, the city he left 25 years earlier as an unknown failure. It’s the 13th of March 1938, the day after the “Anschluss” of Austria to Germany. Just before Hitler would speak in front of more than 100,000 delirious followers, he visits the Zentralfriedhof. There, he stands lonely at the grave of his niece, Geli Raubal.</p>
<p><i>Review by Hans Renders of the Hitler biography by Peter Longerich Parool, 29-09-2016</i></p>	
<p>Drie jaar geleden verscheen het eerste deel van Volker Ullrichs biografie van Adolf Hitler. Het slot van dit magistrale boek is nog niet verschenen maar een nieuwe biografie van de grote nazileider is alweer op de markt. Dit keer van de hand van Peter Longerich. Zonder twijfel behoort deze</p>	<p>It’s been more than three years since the first part of Ullrich’s biography of Hitler appeared (in German). The conclusion of this masterly book has not materialized, and yet another biography of the Nazi leader has been released. German historian Peter Longerich, who teaches in London,</p>

<p>Duitse in Londen docerende historicus tot de belangrijkste kenners van nazi-Duitsland, al was het alleen maar omdat hij wereldwijd geprezen biografieën van Himmler en Goebbels publiceerde.</p>	<p>belongs to the foremost specialists on Nazi history, with his worldwide-lauded biographies of Heinrich Himmler and Joseph Goebbels.</p>
<p>In juli 1937 weigerde Paul von Eltz-Rübenach, de minister van Rijksverkeer en Rijkspost, het ‘Gouden Ereteken’ uit handen van Hitler aan te nemen. Hij was het niet eens met de kerkpolitiek die Der Führer voerde. Na deze weigering moest hij natuurlijk aftreden. Peter Longerich begint zijn hoofdstuk over Hitlers kerkpolitiek met deze Eltz-Rübenach</p> <p>As far as is known, German ministries had German names, not Dutch ones. Yet, according to Renders, in Nazi-Germany the German minister of 'Reichsverkehr und Reichspost' (Imperial Post and Imperial Traffic) used a Dutch names, <i>Rijksverkeer en Rijkspost</i>, for his ministry. This is a clear indication that the English version is a translated copy of the Dutch version. As no reference is made to the original Dutch version, this is a clear case of self plagiarism too.</p>	<p>In his recent <i>Hitler: Biographie</i>, Longerich begins his chapter about Hitler’s church politics with Eltz-Rübenach. In July 1937, Paul von Eltz-Rübenach, the minister of “Rijksverkeer en Rijkspost,” refused to accept a gold medal from Hitler. He did not agree with the Führer’s church politics. Naturally, he had to resign after his refusal.</p>
<p>Dat is verhelderend want zo weten we dat vrome katholieken bijna vijf jaar nadat de nazi’s aan de macht waren gekomen nog hoge functies konden bekleden, dat er hier en daar wel degelijk verzet tegen Hitlers gelijkschakelingspolitiek was en vooral dat het vanaf dat moment menens was met zijn onderdrukking van de kerk.</p>	<p>This story is important because we know in the early years of the Nazi rise to power, pious Catholics could still perform high functions, and that there was resistance toward Hitler’s assimilation policy. But after the Eltz-Rübenach debacle, Hitler became serious about suppressing the church.</p>
<p>Het is een typische Longerichintrodunctie van een hoofdstuk: grote thema’s kort snijden tot menselijke verhoudingen en tegelijkertijd met grove streken het belang—van in dit geval de kerkpolitiek—verbinden met Hitlers improvisatietalent. De negatieve reacties op zijn anti-christelijke maatregelen hoopte hij te dempen met het propageren van een politiek tegen het ‘cultuurverval’. In dezelfde maand dat Eltz-Rübenach het veldmoest ruimen, opende Hitler met veel publicitair vertoon het Huis van de Duitse Kunst.</p>	<p>It is a typical Longerich introduction of a chapter: reducing big themes to human scale/relationships and, at the same time, using broad strokes to connect the importance of these dynamics — in this case, church politics — with Hitler’s improvising talent. He had hoped to dampen the negative reactions to his anti-church measures by propagating politics against so-called cultural decay. In the same month Eltz-Rübenach was deposed, Hitler opened the House of German Art with a lot of publicity.</p>
<p>Tot op de dag van vandaag discussiëren historici over de vraag of Hitler</p>	<p>To this day, historians discuss whether Hitler was a puppet of</p>

<p>een marionet van de omstandigheden was. Of werkte hij vanaf het begin van zijn politieke loopbaan aan een masterplan en was de Jodenvervolgung daarvan een logische uitkomst? Longerich gelooft niet in zulke verklaringen. Hij probeert de persoonlijkheid van Hitler te doorgronden door die te verklaren uit zijn daden. Wordt in veel eerdere biografieën uitgebreid stilgestaan bij Hitlers vroege jaren, in deze biografie van 1550 bladzijden is Hitler al op bladzijde 60 dertig jaar, en—zo stelt de biograaf vast—van antisemitisme was tot dan toe niets te merken.</p>	<p>circumstance, or if he was working on a masterplan, the result of which was the Holocaust. Longerich does not believe in such explanations. He is attempting to fathom Hitler’s personality by explaining it through his deeds. Where many of the earlier biographies dwell on Hitler’s early years, in this 1,550-page work, Hitler is already 30 years old by page 60 and — so concludes the biographer — up until then, there isn’t the slightest hint of anti-Semitism.</p>
<p>Nieuwaan deze biografie zijn niet zozeer de feiten, het leven van Hitler, maar de vaste hand waarmee Longerich illustreert dat het nationaal-socialisme steeds meer een onemanshow werd, niet alleen omdat Hitler een controlfreak was maar vooral omdat hij steeds maar weer zijn eigenzinnige reacties had op de gebeurtenissen die zich aandienen. Natuurlijk hebben niet alle voorgaande biografen het mis als ze beweren dat Hitler slechts de wil van het volk uitvoerde, maar Longerich legt er de nadruk op dat het de Führer zelf was die met behulp van propaganda de indruk gaf slechts uitvoerder van de volkswil te zijn.</p>	<p>Longerich introduces a steady hand to illustrate that National Socialism became more and more of a one-man show, not just because Hitler was a control freak, but because he had increasingly wayward reactions to the situations that arose. Previous biographers were not wrong when they claim that Hitler only served the will of the people, but Longerich emphasizes that it was the Führer himself, who, with the help of propaganda, created the impression that he was the executor of the people’s will.</p>
<p>In de ‘halve’ biografie van Volker Ullrich wordt veel aandacht geschonken aan het persoonlijke leven, Longerich daarentegen boetseert zijn beeld van Hitler vooral met de gegevens over zijn handelen, en de effecten daarvan. Boeiend in dit verband zijn Hitlers amateuristische militaire besluiten. Zo verordonneerde hij in 1941 de wapenproductie op te voeren door miljoenen Russische krijgsgevangenen in te zetten. Tegelijkertijd werden die zo slecht behandeld dat er van een toegenomen productie weinig terecht kwam.</p>	<p>In Volker Ullrich’s “half” biography, Hitler’s personal life is emphasized. Longerich, on the other hand, sculpts his image of Hitler according to the data. Fascinating are Hitler’s amateur military decisions. In 1941, for instance, he decreed to boost weapon production by recruiting Russian prisoners of war. These prisoners, however, were treated so badly that increased production never took off.</p>
<p>Ook Longerichs verhaal dat Hitler geen ‘zwakke dictator’ was, zoals zo vaak is beweerd, is overtuigend. De Jodenvervolgung zou vooral bedacht en uitgevoerd zijn door Himmler, zo beweerde zelfs Longerich nog in zijn biografie van Himmler vijf jaar geleden. Nu zegt hij dat Hitler toch echt elke radicalisering van antisemitisme zelf heeft geïnitieerd. Niet vanuit een vooropgezet plan maar omdat de omstandigheden zich ertoe leenden, in dit</p>	<p>Longerich’s claim that Hitler wasn’t a “weak dictator,” as has been proposed many times by other biographers, is convincing. The persecution of Jews would mainly be invented and executed by Himmler, which Longerich documents in his biography of Himmler from five years earlier. He now claims that Hitler actually <i>did</i> initiate the radicalization of anti-Semitism — not from a preconceived plan, but rather to frame war against</p>

geval om de oorlog tegen Rusland voor te stellen als een strijd tegen communisme en Jodendom.	Russia as a battle against communism and Judaism.
Longerich heeft een indrukwekkend boek geschreven, maar de nieuwsgierigheid naar het vervolg van Ullrich is er niet minder om.	Longerich has written an impressive book, but the curiosity toward Ullrich's sequel remains undiminished.
Hans Renders	<i>Hans Renders is a professor of history and theory of biography at the University of Groningen in the Netherlands.</i>

This document belongs to [Het bedrog van Hans Renders. De zaak Ad van Liempt. Droog Magazine, 2019.](#)

Self plagiarism by prof. dr. Hans Renders / Het zelfplagiat van prof. dr. Hans Renders in *Washington Independent Review of Books*, 2017.